

Arrest

nr. 326 271 van 6 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. DEVRIENDT
Koude Keukenstraat 13
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juli 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2025 met referentienummer 124440.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LESCRAUWAET, die *loco* advocaat T. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Thans ambtshalve afgevoerd

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 05.01.2021 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 04.08.2021 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als ouder van het minderjarig Belgisch kind B., I. (...) (...) met wie hij zich vestigde.

Thans is de situatie volledig gewijzigd. Reeds op 27.05.2023 ontving DVZ van de moeder van het kind de melding dat betrokkene "nalatig" zou zijn tegenover zijn dochter. Hij zou ook weigeren het kind te erkennen tegenover de Marokkaanse autoriteiten. Op 05.12.2023 ontvangt DVZ een brief van de diensten van Zijne Majesteit de Koning. De mama van het kind doet aan Hare Majesteit de Koningin haar verhaal. Zij stelt nogmaals dat betrokkene nauwelijks naar het kind zou omkijken. Hij zou ook niet financieel willen instaan voor zijn dochter.

Op 09.04.2024 wordt het voorstel gedaan om betrokkene ambtshalve te schrappen. De schrapping wordt door het college van burgemeester en schepenen op 03.05.2024 doorgevoerd. Het is ons niet bekend waar betrokkene thans verblijft.

Er dient te worden opgemerkt dat voor verblijf van een persoon op grond van gezinshereniging met een minderjarig Belgisch kind niet is vereist dat er sprake is van een permanente samenwoning, op voorwaarde dat het bestaan van financiële en/of affectieve banden tussen ouder en kind zijn aangetoond. Dit houdt mutatis mutandis in dat het verblijfsrecht van een ouder in functie van een Belgisch kind kan beëindigd worden als niet langer voldaan is aan de voorwaarde van "het voegen bij" en er dus "geen gezamenlijke vestiging meer is". Een minimum aan relatie moet worden aangetoond tussen de betrokkene en het kind.

Om het verblijfsrecht te beëindigen dient er dus te worden vastgesteld dat er geen factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is. (RvV 277 531 van 16 september 2022)

Thans kan in het dossier geen enkel element worden gevonden waaruit kan blijken dat er nog sprake zou zijn van een relatie tussen betrokkene en zijn Belgisch kind. Los van de verklaringen van de moeder, moet immers geconstateerd worden dat hij sedert 03.05.2024 ambtshalve werd geschrapt. Overeenkomstig artikel 39, §7 van het KB van 08.10.1981 wordt hij verondersteld België te hebben verlaten. Nergens in het dossier kan blijken dat betrokkene stappen heeft ondernomen om zich opnieuw te laten inschrijven of dat hij op de één of andere wijze de affectieve en financiële banden met zijn kind heeft trachten te behouden. Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te stellen dat er thans geen sprake meer is van enige affectieve relatie met zijn dochter en dat betrokkene sedert 03.05.2024 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de Belgische referentiepersoon.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Betrokkene heeft verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen zijn nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of een eventueel vertrek naar het buitenland aan te geven. Heden staat hij ambtshalve geschrapt sinds 03.05.2024 (voorstel daartoe dateert van 09.04.2024). Door toedoen van betrokkene kan aldus geen toepassing gemaakt worden van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Het is voor DVZ onmogelijk betrokkene te verzoeken zijn individuele situatie toe te lichten zodat kan getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen. Zijn dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, kan niet uit het dossier blijken dat er thans nog enige affectieve band bestaat tussen betrokkene en zijn minderjarig Belgisch kind. Er kan niet uit het dossier blijken dat hij enig recht van bewaring of bezoekrecht geniet over zijn Belgische dochter of enig ander in België verblijven kind. De gevallen onder 2° en 3° zijn niet op hem van toepassing.

Betrokkene verkreeg noch als echtgenoot, noch als geregistreerde partner het verblijfsrecht. Bijgevolg kan ook het geval onder 4° niet op hem worden toegepast.

Voor zover betrokkene zou stellen te voldoen aan het geval onder 1°, dient te worden opgemerkt dat hij in dat geval bijkomend moet voldoen aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals gesteld in artikel 42quater, §4, 2e lid. Er kan echter niet uit het dossier blijken dat hij thans in België tewerkgesteld zou zijn of een zelfstandige activiteit zou voeren of op een andere manier over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken teneinde te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk; Bovendien wordt betrokkene vermoed het Rijk te hebben verlaten. Nergens in het dossier kan het tegendeel blijken. Aldus kan niet uit het administratief dossier blijken dat hij voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980. Zijn verblijfsrecht kan bijgevolg worden beëindigd.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Sedert wanneer betrokkene precies verblijft is ons niet bekend. Op 20.01.2020 werd hem op het Marokkaans Consulaat Generaal te Antwerpen een paspoort afgeleverd, nu ongeveer vierenhalf jaar geleden, wat nog

een relatief kort periode is. Bovendien is betrokkene sedert 03.05.2024 ambtshalve geschrapt, hij wordt sedert dan verondersteld België te hebben verlaten.

Ook met betrekking tot de banden van betrokkene met zijn herkomstland kunnen geen elementen in het dossier worden teruggevonden dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

De DVZ beschikt niet over gegevens omtrent de actuele economische situatie van betrokkene. Het is ons niet bekend hoe hij voorziet in zijn behoeften. Bovendien wordt hij geacht het land te hebben verlaten, nergens in het dossier kan enig bewijs van het tegendeel worden gevonden.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, kan niet blijken dat er nog sprake is van een affectieve band tussen betrokkene en zijn Belgisch kind. Ook met de mama van het kind is er geen relatie meer. Zij beticht betrokkene van het aangaan van een schijnhuwelijk en zegt dat het hem enkel om het verblijfsrecht te doen was. Betrokkene zou een relatie hebben met een andere dame, doch het is ons niet bekend om wie het gaat en of die persoon hier in België verblijft. Ook betrokkenes gezinssituatie noopt dus niet tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 42^{quater}, §4, eerste lid, 1°, 2° en 3° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van de rechten van verdediging. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) geschonden acht.

3.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

"10.

Artikel 42^{quater}, §4, 1°, 2° en 3° zijn uitzonderingen die bepalen dat de beëindiging van het verblijfsrecht niet kan worden uitgevoerd.

Meer bepaald:

- artikel 42^{quater}, §4, 1° Vw.: indien de vreemdeling en het betrokken kind gedurende minstens drie jaar gezamenlijk gevestigd zijn geweest in België;

- artikel 42^{quater}, §4, 2° en 3° Vw.: indien de vreemdeling een recht van bewaring, dan wel omgangsrecht heeft met het betrokken kind.

Welnu, verzoeker is vader van een dochter, geboren op (...)2020 binnen het huwelijk. Gedurende meer dan drie jaar was er sprake van gezamenlijke vestiging van verzoeker en zijn dochter in België, wat voldoet aan de uitzondering zoals voorzien in artikel 42^{quater}, 54, 10 van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de complexe omstandigheden, waaronder een echtscheidingsprocedure en voorlopige maatregelen in het kader van verblijfsregelingen, blijft verzoeker actief betrokken bij het leven van zijn dochter.

De ambtshalve schrapping op 03.05.2024 doet niets af aan het feit dat verzoeker zijn verblijfsrecht niet kan verliezen op basis van de uitzonderingen vervat in artikel 42^{quater}.

a) Nopens de eerste uitzondering: artikel 42^{quater}, §4, 1° Vw

Op basis van objectieve en onbetwiste gegevens in het dossier kan worden vastgesteld dat verzoeker en zijn dochter gedurende minstens drie jaar gezamenlijk gevestigd waren in België.

• De dochter is geboren op (...)2020.

• Verzoeker werd ambtshalve geschrapt op 03.05.2024.

• Gedurende deze gehele periode vormden verzoeker en zijn dochter en moeder één gezinscel.

Aldus is onmiskenbaar voldaan aan de eerste voorwaarde. Desondanks stelt verweerder in een standaardformulering:

"Voor zover betrokkene zou stellen te voldoen aan het geval onder 1 0, dient te worden opgemerkt dat hij in dat geval bijkomend moet voldoen aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals gesteld in artikel 42quater, §4, tweede lid "

Verzoeker wenst hierbij te benadrukken dat hij reeds jarenlang tewerkgesteld is bij BV R.C.E.B. (...), namelijk sinds 11.07.2022 als interim en sinds 13.03.2023 met vast contract. Ter staving legt hij een verklaring voor van zijn werkgever die zeer tevreden is over verzoeker zijn inzet binnen het bedrijf. Verder legt verzoeker loonfiches alsook het aanslagbiljet inkomstenjaar 2023 — aanslagjaar 2024 voor (zie stukken 7,8 en 9). Verzoeker voldoet men andere woorden wel aan artikel 42quater 54 , tweede lid.

De bewering van verweerder, inhoudende dat 'tuit het dossier niet blijkt dat hij thans in België tewerkgesteld zou zijn of een zelfstandige activiteit zou voeren", is derhalve ongegrond. Dit besluit steunt op louter assumpties zonder enig onderzoek naar de werkelijke bestaansmiddelen van verzoeker.

Aldus is deze motivering manifest ontoereikend om volgende redenen:

1. De beslissing steunt niet op een concrete feitelijke beoordeling van verzoeker zijn situatie
2. Er wordt geen rekening gehouden met de voorgelegde bewijsstukken
3. De motivering bestaat uit loutere standaardformuleringen zonder enige individuele beoordeling (verweerder is niet actief op zoek gegaan naar informatie over tewerkstelling, evenmin werd grondig onderzoek gedaan naar de gezinssituatie)

Een dergelijke aanpak getuigt van een kennelijke schending van de motiveringsplicht.

Zoals de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaaldelijk hebben gesteld, dient een administratieve beslissing gebaseerd te zijn op concrete en objectieve vaststellingen, en niet op veronderstellingen:

• RvS, 15 februari 2006, nr. 155.014: een beslissing die steunt op vermoedens of standaardformules zonder verwijzing naar concrete feiten, is onvoldoende gemotiveerd en wordt vernietigd wegens schending van de motiveringsplicht.

• RvV, 5 mei 2017, nr. 189.246: een beslissing waarin geen rekening wordt gehouden met objectieve bewijselementen in het dossier, voldoet niet aan de motiveringsplicht.

Bovendien schendt verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel door na te laten om een volledig en accuraat onderzoek te verrichten naar de feitelijke situatie van verzoeker. Dit beginsel vereist dat de administratie alle relevante gegevens zorgvuldig en grondig analyseert alvorens een beslissing te nemen (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RVS 14 februari 2006, nr. 154 954). Evenmin heeft verweerder gebruik gemaakt van haar onderzoeksbevoegdheid om bijkomende inlichtingen op te vragen.

Hoewel Uw Raad niet verplicht is de feitelijke toedracht van de zaak in detail vast te stellen, blijkt uit het bovenstaande dat de verwerende partij, ondanks duidelijke aanwijzingen, onterecht tot de conclusie is gekomen dat verzoeker niet onder de uitzonderingsbepaling valt. De verwerende partij was op de hoogte van het feit dat verzoeker al meer dan drie jaar samenwoonde met zijn dochter en recentelijk de gezinswoning had verlaten, hetgeen resulteerde in de ambtshalve schrapping. Op basis hiervan heeft de verwerende partij onterecht geconcludeerd dat verzoeker België zou hebben verlaten.

Er waren voldoende aanwijzingen dat verzoeker in België verbleef, zoals de verklaringen van de moeder en de aanwezigheid van politionele tussenkomsten, waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op de hoogte was en die hadden moeten wijzen op verzoekers aanwezigheid in België.

Daarnaast blijkt uit het recentste aanslagbiljet dat verzoeker actief binnen de arbeidsmarkt participeert, wat het bewijs levert dat hij daadwerkelijk in België verblijft en tewerkgesteld is. De verwerende partij had dus de mogelijkheid om deze informatie te verifiëren en had moeten weten dat verzoeker het land niet had verlaten.

Gezien het feit dat verweerder niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens die voorlagen, schendt zij de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het verzuim om de beschikbare, verifieerbare informatie te betrekken bij de beslissing leidt tot een onjuiste en onvolledige beoordeling van de situatie.

Bovendien heeft dit verzuim ook de schending van verzoekers hoorrecht (artikel 62 vw.) tot gevolg. Met de minste moeite had verweerder verzoeker kunnen traceren, bijvoorbeeld door een eenvoudig navraag bij de betrokken instanties, en verzoeker had zeker en vast gevolg hieraan gegeven.

Verzoeker zou de gelegenheid hebben gehad om bijkomende inlichtingen en stukken aan te leveren die van invloed hadden kunnen zijn op de beslissing. Het niet naleven van het hoorrecht heeft verzoeker dus niet alleen in zijn rechten beperkt, maar heeft ook bijgedragen aan een onzorgvuldige en niet naar behoren onderbouwde beslissing.

b) Nopens de tweede en derde uitzondering: artikel 42quater, 44, 2° en 3° Vw

11.

De complexe familiale situatie tussen verzoeker en de moeder van zijn minderjarige dochter, I. (...), heeft geleid tot verschillende gerechtelijke procedures en maatregelen. Een overzicht van de feiten maakt duidelijk dat verzoeker steeds zijn verantwoordelijkheid heeft genomen en dat beschuldigingen van nalatigheid ongegrond zijn.

b.1. Opening jeugdossier en toezichtsmaatregelen

12.

Als gevolg van de conflictueuze relatie tussen de ouders, gepaard met politionele tussenkomsten, werd een jeugddossier geopend. Dit leidde op 02.04.2024 tot een beschikking van de Jeugdrechtbank waarbij I. (...) onder toezicht werd geplaatst van de sociale dienst jeugdrechtbank, gekoppeld aan voorwaarden (stuk 10) (eigen markering):

- I. (...) is dagelijks van 's morgens aanwezig op de school;

- I. (...) wordt verder opgevolgd door S. (...);

- Beide ouders moeten contact kunnen onderhouden met hun dochter, ook als ze feitelijk niet meer zouden samenwonen.

In een recente beschikking van 12.11.2024 (stuk 11) werden deze voorwaarden bevestigd, met aanvullende afspraken zoals het vermijden van verbale en fysieke agressie door beide ouders en het verbod om I. (...) buiten de landsgrenzen mee te nemen.

b.2 parallelle familieprocedure

13.

Parallel aan het jeugddossier loopt een familierechtelijke procedure, waarin verzoeker expliciet een gelijk gedeeld verblijf van zijn dochter vordert. (stuk 5)

Zoals eerder uiteengezet, benadrukt verzoeker dat deze procedure nog hangende is en dat hij alles in het werk stelt om een eerlijke regeling te bekomen die in het belang is van zijn dochter.

b.3 Actieve betrokkenheid van verzoeker bij zijn dochter en tegenwerking door moeder

14.

Er is geen twijfel over het feit dat het gezin door een bijzonder moeilijke periode is gegaan, wat negatieve invloed had op hun dochter I. (...). Uit het maatschappelijk onderzoek bevolen door de Jeugdrechtbank (dat niet als stuk mag worden gevoegd) blijkt echter dat er geen fundamentele problemen zijn wat betreft de manier waarop verzoeker met zijn dochter omgaat. Het rapport toont aan dat verzoeker vol liefde over zijn dochter praat en dat hij haar knuffels geeft, met haar speelt en haar opzoekt. I. (...) zoekt zelf actief contact met verzoeker en wanneer hij thuis is, is hij betrokken bij haar zorg.

Er worden geen contra-indicaties vermeld met betrekking tot verzoekers zorg voor zijn dochter, noch wordt er enige aanwijzing gegeven dat verzoeker geen gelijk gedeeld verblijf zou kunnen bieden. I. (...) is weliswaar onder toezicht geplaatst, maar er werd geen beslissing genomen die haar verblijf volledig aan moeder zou toevertrouwen of haar plaatsing zou betreffen.

De beschuldigingen van nalatigheid door moeder zijn dus onterecht en worden weerlegd door de feiten die duidelijk uit de stukken blijken.

15.

Uit de stukken blijkt duidelijk dat moeder systematisch misbruik heeft gemaakt van de situatie om verzoeker buitenspel te zetten. Ze heeft bewust procedures opgestart en informatie achtergehouden met als doel verzoeker te benadelen. Zo heeft moeder nagelaten verzoeker te informeren over essentiële zittingen, waardoor hij onterecht als ongeïnteresseerd en nalatig werd afgeschilderd.

Ook de jeugdrechter stelt dit vast, zoals blijkt uit haar e-mail aan de jeugdconsulent (stuk 12)(eigen markering):

"enkel moeder was aanwezig op de jaarlijkse zitting. Vader was niet aanwezig. Ik meen dat hij niet in kennis was van de zitting. Moeder heeft het hem niet verteld en aangezien er geen officieel adres gekend is van vader kond de dagvaarding niet betekend worden. moeder is daar ook niet correct in. volgens moeder zou vader nu wonen op de N. (...). [...]"

Een soortgelijk patroon herhaalde zich in de familierechtelijke procedure. Verzoeker ontving geen kennisgeving van de dagvaarding, wat resulteerde in voorlopige maatregelen waarbij hij volledig werd uitgesloten. Dit handelen door moeder is niet enkel misleidend, maar vormt een duidelijk patroon van strategisch misbruik van de gerechtelijke procedure om verzoeker buitenspel te zetten en zijn rechten te ondermijnen.

Verzoeker wijst met klem op het feit dat de familierechtelijke procedure nog steeds hangende is. In deze procedure vordert verzoeker expliciet een gelijk gedeeld verblijf, zoals blijkt uit zijn conclusie (zie stuk 5). De nadruk ligt op het voorlopige karakter van de huidige regeling, en verzoeker benadrukt dat hij voluit werkt aan een eerlijke oplossing in het belang van zijn dochter.

Bovendien heeft de jeugdrechtbank op basis van het maatschappelijk onderzoek bepaald dat beide ouders contact moeten behouden met hun dochter, in haar belang. Hoewel het exclusief verblijf voorlopig bij moeder is vastgesteld, onderhoudt verzoeker gelukkig regelmatig contact met I. (...).

Een concreet voorbeeld hiervan is een dagje shoppen op 18.12.2024, waarbij verzoeker tijd met zijn dochter doorbracht. Dit wordt ondersteund door foto's van hun samenzijn en een kassabon van kleding die verzoeker voor haar heeft gekocht (stuk 13).

16.

Sinds de scheiding heeft verzoeker zijn intrek genomen in een huurappartement met alle nodige voorzieningen, inclusief een ingerichte slaapkamer voor I. (...). Hij is perfect in staat zijn dochter bij hem te laten verblijven. De omstandigheden zijn aanzienlijk verbeterd nu de ouders uit elkaar zijn, waardoor de negatieve invloed op I. (...) verminderd kan worden.

Ook op financieel vlak heeft verzoeker meteen op de zitting van 16.09.2024 (eenmaal hij op de hoogte was van de hangende procedure) zijn voorlopig akkoord gegeven met een maandelijkse all-in onderhoudsbijdrage van 100 euro (stuk 4)

Bovengeschetste omstandigheden tonen ontegensprekelijk aan dat de bestreden beslissing niet alleen de juridische en feitelijke context miskent, maar ook bijdraagt aan een onrechtvaardige situatie die voortkomt uit de bewuste manipulatie door moeder.

Verzoeker herhaalt dat de familierechtelijke procedure nog hangende is en dat hij een gelijk gedeeld verblijf vordert, in overeenstemming met de belangen van zijn dochter en het herstel van de gezinsrelatie.

De bestreden beslissing is gebaseerd op onvolledige en misleidende informatie en moet nietig worden verklaard. Het is duidelijk dat de verwerende partij, door te concluderen dat verzoeker niet valt onder de uitzonderingen van artikel 42quater, 54, 2° en 3° vw, volledig voorbij is gegaan aan de werkelijke situatie. Verzoeker is tot op heden nog steeds gehuwd en vormde tot voor kort samen met zijn dochter en moeder één gezinscel. De echtscheiding is momenteel nog niet afgerond, hetgeen impliceert dat het beginsel van gezamenlijk ouderlijk gezag van kracht blijft. Er is geen enkele tegenindicatie die zou rechtvaardigen dat dit beginsel niet meer van toepassing zou zijn. Het is derhalve onterecht en opnieuw niet correct dat de verwerende partij deze uitzondering heeft verworpen.

c) Nopens de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook rechten van verdediging zoals gewaarborgd in artikel 62 vw.

C.1 Onzorgvuldigheid en gebrekkige motivering van de bestreden beslissing

18.

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker is genomen zonder een zorgvuldig en objectief onderzoek van de feiten, en zonder voldoende motivering. Deze beslissing steunt uitsluitend op de ambtshalve schrapping en eenzijdige verklaringen van moeder, zonder dat verweerster deze verklaringen heeft getoetst of aanvullende verificaties heeft uitgevoerd.

Het tijdsbestek tussen de dagvaarding tot echtscheiding in maart 2024 en de bestreden beslissing in juni 2024 is onredelijk kort. Deze korte tijdslijn toont duidelijk aan dat verweerster geen grondig onderzoek heeft uitgevoerd, zoals vereist op basis van de beginselen van behoorlijk bestuur en de motiveringsplicht. Een dergelijke haastige aanpak leidt onvermijdelijk tot onzorgvuldigheid en ontoereikende motivering, wat een schending vormt van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Daarnaast bevat de motivering van de beslissing louter standaardformuleringen en gaat deze volledig voorbij aan de specifieke omstandigheden van het geval. Zo wordt bijvoorbeeld genegeerd dat verzoeker jarenlang samen met zijn dochter I. (...) een gezinscel heeft gevormd, en dat de scheiding tussen verzoeker en de moeder van zijn dochter nog steeds niet is afgerond. Onder het geldende principe van gezamenlijk ouderlijk gezag zou dit feit een cruciale overweging moeten zijn.

Verweerster baseert zijn conclusie verder op de ambtshalve schrapping en vermeende verklaringen van moeder, zonder concrete feiten of objectieve gegevens ter staving. Een eenvoudig onderzoek van de meest recente gegevens had verweerster inzicht gegeven in verzoekers situatie en aanwezigheid in België. Het recentste aanslagbiljet toont immers aan dat verzoeker actief binnen de arbeidsmarkt participeert, en zijn loonfiches vermelden een recent adres. Deze documenten maken duidelijk dat verzoeker zijn verantwoordelijkheid blijft opnemen, zowel als ouder als binnen de maatschappij.

Ook de aannahme van het schijnhuwelijk is louter gebaseerd op verklaringen van moeder. Er zijn geen concrete vaststellingen of objectieve bewijzen die deze aantijgingen ondersteunen. Het is duidelijk dat moeder haar eigen agenda nastreeft en verweerster heeft nagelaten deze verklaringen kritisch te toetsen. Immers de chronologie van de relatie van partijen valt niet te rijmen met een schijnhuwelijk. Nadat partijen gedurende ongeveer twee jaar een relatie hadden, en ook samenwonend waren, werd eiseres zwanger. Aldus besloten partijen om hun relatie te officialiseren en in het huwelijk te treden, wat gebeurde op 16.07.2020, een aantal maanden voor de geboorte van dochter I. (...). Dat dit huwelijk werd voorafgegaan door een religieus huwelijk voor de imam in O. (...), ondersteunt enkel de intentie van beide partijen om samen een gezin te vormen. Indien het louter de bedoeling van verzoeker was geweest om een verblijfsvergunning te bekomen, had hij niet met moeder moeten huwen, en was er zeker ook geen religieus huwelijk geweest, wat geen enkel juridisch gevolg kent in België. Immers was moeder op dat ogenblik al zwanger van vader en had vader, indien dit zijn enige intentie was, ook op grond van gezinshereniging met zijn dochter zijn verblijfstitel kunnen bekomen. Partijen zagen elkaar echter graag, en een huwelijk paste in hun verhaal. Van enige kwade trouw in hoofde van vader was dan ook geen sprake.

Het is eveneens bijzonder dat verweerster vaststelt dat verzoeker vierenhalf jaar geleden zijn paspoort heeft bekomen via de consulaat te Antwerpen en hieruit de conclusie trekt dat hij het land zou hebben verlaten.

Ook dit toont aan dat verweerster zich baseert op speculaties en onzorgvuldige aannames.

C.2 Verzuim van een zorgvuldig en objectief onderzoek

19.

Verweerster heeft nagelaten de feitelijke situatie van verzoeker grondig te onderzoeken, ondanks duidelijke aanwijzingen dat verzoeker:

- een nieuw adres had, zoals expliciet vermeld door moeder tijdens een zitting van de jeugdrechtbank (zie mail jeugdrechter die hiernaar verwijst, stuk 12) en zoals bevestigd via recente loonfiches waarop het adres N (...) te (...) O. (...) staat (zie stuk 8).
- Gedurende minstens drie jaar één gezinscel vormde met zijn dochter.

Een zorgvuldig onderzoek had eenvoudig kunnen omvatten:

1. Verificatie van verzoekers adres en werkstatus: Verweerster is zonder enige verificatie uitgegaan van de aanname dat verzoeker niet langer in België verbleef of werkte. Dit had eenvoudig kunnen worden nagegaan via officiële instanties zoals de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (RVA), loonadministratie of de sociale zekerheid.
2. Waarborging van het recht van horen: Artikel 62 vw. vereist dat verweerster de betrokken partij de mogelijkheid biedt om gehoord te worden en zijn standpunt en bewijsmateriaal toe te lichten. Door verzoeker niet te horen, heeft verweerster niet alleen een essentieel procesrecht geschonden, maar hem ook de mogelijkheid ontnomen om relevante stukken aan te reiken.
3. Een proportionele en objectieve beoordeling van de situatie: Een beslissing met dergelijke verstrekken gevolgen vereist een grondige en gedetailleerde analyse van de feiten en omstandigheden, quod non in casu aangezien het onderzoek echter minimaal en eenzijdig is geweest.

C.3 Schending van verzoekers rechten van verdediging

20.

Door verzoeker niet te horen, zijn diens rechten van verdediging ernstig geschonden. Artikel 62 vw. legt een duidelijke verplichting op aan de administratie om de betrokkene te horen alvorens een dergelijke ingrijpende beslissing te nemen. Het is bovendien redelijk te verwachten dat verweerster ten minste minimale inspanningen levert om verzoeker te traceren en hem de mogelijkheid biedt zijn rechten te benutten.

Het feit dat verweerster deze stappen niet heeft ondernomen, wijst op een duidelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur. Verweerster kan zich niet verschuilen achter de stelling dat de beslissing gebaseerd is op de beschikbare gegevens, nu duidelijk blijkt dat er onvoldoende onderzoek is verricht en dat verzoeker geen enkele kans heeft gekregen om aanvullende informatie te verstrekken.

De korte tijdslijn waarin deze beslissing werd genomen, toont eveneens aan dat verweerster niet naar behoren heeft gehandeld. De tijd tussen de dagvaarding tot echtscheiding en de intrekking van het verblijfsrecht is onredelijk kort en geeft aan dat er geen reëel en grondig onderzoek heeft plaatsgevonden. Het is evident dat met zelfs de minste inspanning verzoeker eenvoudig had kunnen worden getraceerd. Dit nalaten heeft hem een fundamenteel recht ontnomen: zijn zaak te verdedigen.

Deze tekortkoming brengt verweerster in een positie waarbij de enige mogelijkheid om tot een rechtmatige situatie te komen, een annulatieberoep is. Dit verhindert echter een inhoudelijk oordeel ten gronde door Uw Raad, wat de ernst van de schending van verzoekers rechten van verdediging enkel onderstreept.

21.

Gelet op bovenstaande dient de bestreden beslissing te worden vernietigd wegens:

1. Schending van de motiveringsplicht.
2. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.
3. Schending van het recht van verdediging, zoals gewaarborgd in artikel 62 vw.
4. Miskennen van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.
5. Miskennen van artikel 42quater, §4, 1°, 2° en 3° vw.

Verzoeker benadrukt dat de nietigverklaring noodzakelijk is om de wettelijke en feitelijke situatie recht te zetten en het belang van het kind te waarborgen (zie hieronder)."

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Daarnaast wordt er verduidelijkt dat de verzoekende partij het verblijfsrecht bekwaam naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 5 januari 2021, ingediend in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat zij op 4 augustus 2021 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dat zij het verblijfsrecht verkreeg als ouder van het minderjarig Belgisch kind B., I., met wie zij zich vestigde, dat thans de situatie volledig gewijzigd is, dat de Dienst Vreemdelingenzaken reeds op 27 mei 2023 van de moeder van het kind de melding ontving dat de verzoekende partij 'nalatig' zou zijn

tegenover haar dochter, dat zij ook zou weigeren het kind te erkennen tegenover de Marokkaanse autoriteiten, dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 december 2023 een brief van de diensten van Zijne Majesteit de Koning ontvangt, dat de mama van het kind aan Hare Majesteit de Koningin haar verhaal doet, dat zij nogmaals stelt dat de verzoekende partij nauwelijks naar het kind zou omkijken, dat zij ook niet financieel zou willen instaan voor haar dochter, dat op 9 april 2024 het voorstel wordt gedaan om de verzoekende partij ambtshalve te schrappen, dat de schrapping door het college van burgemeester en schepenen op 3 mei 2024 wordt doorgevoerd, dat het niet bekend is waar de verzoekende partij thans verblijft, dat voor verblijf van een persoon op grond van gezinshereniging met een minderjarig Belgisch kind niet is vereist dat er sprake is van een permanente samenwoning, op voorwaarde dat het bestaan van financiële en/of affectieve banden tussen ouder en kind zijn aangetoond, dat dit *mutatis mutandis* inhoudt dat het verblijfsrecht van een ouder in functie van een Belgisch kind kan beëindigd worden als niet langer voldaan is aan de voorwaarde van 'het voegen bij' en er dus 'geen gezamenlijke vestiging meer is', dat een minimum aan relatie moet worden aangetoond tussen de verzoekende partij en het kind, dat om het verblijfsrecht te beëindigen er dus dient te worden vastgesteld dat er geen factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is, dat thans in het dossier geen enkel element kan worden gevonden waaruit kan blijken dat er nog sprake zou zijn van een relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgisch kind, dat los van de verklaringen van de moeder, immers geconstateerd moet worden dat de verzoekende partij sedert 3 mei 2024 ambtshalve werd geschrapt, dat zij overeenkomstig artikel 39, §7 van het Vreemdelingenbesluit wordt verondersteld België te hebben verlaten, dat nergens in het dossier kan blijken dat de verzoekende partij stappen heeft ondernomen om zich opnieuw te laten inschrijven of dat zij op de één of andere wijze de affectieve en financiële banden met haar kind heeft trachten te behouden, dat gelet op het voorgaande het niet onredelijk is te stellen dat er thans geen sprake meer is van enige affectieve relatie met haar dochter en dat de verzoekende partij sedert 3 mei 2024 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de Belgische referentiepersoon en dat daarom overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd kan worden. Er wordt tevens gemotiveerd dat de verzoekende partij heeft verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen haar nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of een eventueel vertrek naar het buitenland aan te geven, dat zij heden ambtshalve geschrapt staat sinds 3 mei 2024 (voorstel daartoe dateert van 9 april 2024), dat door het toedoen van de verzoekende partij aldus geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het voor de verwerende partij onmogelijk is de verzoekende partij te verzoeken haar individuele situatie toe te lichten zodat kan worden getoetst of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen, dat het dossier van de verzoekende partij zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor de verwerende partij beschikbare gegevens. De verwerende partij zet vervolgens uiteen waarom zij meent dat er *in casu* geen sprake is van een of meerdere uitzonderingsgronden, zoals die worden geformuleerd in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1° tot 4° van de Vreemdelingenwet en motiveert tevens, in het licht van de elementen waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, haar leeftijd, de duur van haar verblijf in het Rijk, de mate waarin de verzoekende partij banden heeft met haar land van oorsprong, haar economische situatie, haar sociale en culturele integratie en haar gezinssituatie, en komt uiteindelijk tot de conclusie dat het gezien het geheel van de in het administratief dossier aanwezige elementen en de bovengenoemde overwegingen niet inhumain lijkt om haar verblijfsrecht heden te beëindigen, dat haar recht op verblijf bijgevolg wordt beëindigd.

De verzoekende partij stelt dat de motivering bestaat uit een loutere standaardformulering zonder enige individuele beoordeling, dat de motivering van de beslissing louter standaardformuleringen bevat en volledig voorbij gaat aan de specifieke omstandigheden van het geval. De Raad merkt op dat uit voornoemde motieven wel degelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval en is overgegaan tot een individuele beoordeling. Mede gelet op wat volgt maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij over bepaalde specifieke omstandigheden van het geval, die haar bekend waren, ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Bovendien merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.4. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

3.1.5. De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§2 (...)

§3 (...)

§4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° (...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§5 (...)”

3.1.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij het verblijfsrecht bekam naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 5 januari 2021, ingediend in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat zij op 4 augustus 2021 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dat zij het verblijfsrecht verkreeg als ouder van het minderjarig Belgisch kind I.B., met wie zij zich vestigde, dat de situatie thans volledig gewijzigd is, dat de Dienst Vreemdelingenzaken reeds op 27 mei 2023 van de moeder van het kind de melding ontving dat de verzoekende partij 'nalatig' zou zijn tegenover haar dochter, dat zij ook zou weigeren het kind te erkennen tegenover de Marokkaanse autoriteiten, dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 december 2023 een brief van de diensten van Zijne Majesteit de Koning ontvangt, dat de mama van het kind aan Hare Majesteit de Koningin haar verhaal doet, dat zij nogmaals stelt dat de verzoekende partij nauwelijks naar het kind zou omkijken, dat zij ook niet financieel zou willen instaan voor haar dochter, dat op 9 april 2024 het voorstel wordt gedaan om de verzoekende partij ambtshalve te schrappen, dat de schrapping door het college van burgemeester en schepenen op 3 mei 2024 wordt doorgevoerd, dat het niet bekend is waar de verzoekende partij thans verblijft, dat voor verblijf van een persoon op grond van gezinshereniging met een minderjarig Belgisch kind niet is vereist dat er sprake is van een permanente samenwoning, op voorwaarde dat het bestaan van financiële en/of affectieve banden tussen ouder en kind zijn aangetoond, dat dit *mutatis mutandis* inhoudt dat het verblijfsrecht van een ouder in functie van een Belgisch kind kan beëindigd worden als niet langer voldaan is aan de voorwaarde van 'het voegen bij' en er dus 'geen gezamenlijke vestiging meer is', dat een minimum aan relatie moet worden aangetoond tussen de verzoekende partij en het kind, dat om het verblijfsrecht te beëindigen er dus dient te worden vastgesteld dat er geen factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is, dat thans in het dossier geen enkel element kan worden gevonden waaruit kan blijken dat er nog sprake zou zijn van een relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgisch kind, dat los van de verklaringen van de moeder, immers geconstateerd moet worden dat zij sedert 3 mei 2024 ambtshalve werd geschrapt, dat zij overeenkomstig artikel 39, §7 van het Vreemdelingenbesluit wordt verondersteld België te hebben verlaten, dat nergens in het dossier kan blijken dat de verzoekende partij stappen heeft ondernomen om zich opnieuw te laten inschrijven of dat zij op de één of andere wijze de affectieve en financiële banden met haar kind heeft trachten te behouden, dat gelet op het voorgaande het niet onredelijk is te stellen dat er thans geen sprake meer is van enige affectieve relatie met haar dochter en dat de verzoekende partij sedert 3 mei 2024 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de Belgische referentiepersoon en dat daarom overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd kan worden.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat zij al meer dan drie jaar samenwoonde met haar dochter en recentelijk de gezinswoning had verlaten, hetgeen resulteerde in de ambtshalve schrapping. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld dat de verzoekende partij sedert 3 mei 2024 ambtshalve werd geschrapt en dat zij overeenkomstig artikel 39, §7 van het Vreemdelingenbesluit verondersteld wordt België te hebben verlaten, dat nergens in het dossier kan blijken dat de verzoekende partij stappen heeft ondernomen om zich opnieuw te laten inschrijven. Met het betoog dat de verwerende partij op basis van de ambtshalve schrapping onterecht heeft geconcludeerd dat zij België zou hebben verlaten, gaat de verzoekende partij voorbij aan het bepaalde in artikel 39, §7 van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarin wordt gesteld dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. De verzoekende partij stelt dat er voldoende aanwijzingen waren dat zij in België verbleef, zoals de verklaringen van de moeder en de aanwezigheid van politionele tussenkomsten, waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was en die hadden moeten wijzen op haar aanwezigheid in België. De Raad kan slechts vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kennis had van dergelijke verklaringen van de moeder van het kind van de verzoekende partij. Evenmin bevinden zich in het administratief dossier stukken die politionele tussenkomsten attesteren van na de ambtshalve schrapping van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat een eenvoudig onderzoek van de meest recente gegevens de verwerende partij inzicht had gegeven in haar situatie en de aanwezigheid in België. Waar de verzoekende partij in dit verband verwijst naar het recentste aanslagbiljet van 23 september 2024 en naar loonfiches, die zij bij haar verzoekschrift voegt en die een recent adres vermelden – *in casu* de loonfiches van september en oktober 2024, daar de overige voorgelegde loonfiches nog het adres vermelden waar zij ambtshalve geschrapt werd op 3 mei 2024 – en stelt dat deze documenten duidelijk maken dat zij haar verantwoordelijkheid blijft opnemen zowel als ouder als binnen de maatschappij, kan de Raad slechts vaststellen dat deze documenten dateren van na het nemen van de bestreden beslissing zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Deze documenten kunnen overigens ook niet aantonen dat de verzoekende partij na de ambtshalve schrapping en reeds voor het nemen van de bestreden beslissing op het recente adres woonachtig was. In zoverre zij zou menen dat uit de overige voorgelegde loonfiches zou blijken dat zij haar verantwoordelijkheid blijft opnemen zowel als ouder als binnen de maatschappij en dat haar aanwezigheid in België voor het nemen van de bestreden beslissing hieruit blijkt, herhaalt de Raad dat deze stukken niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zodat de verzoekende partij niet

aannemelijk maakt dat een eenvoudig onderzoek van de meest recente gegevens de verwerende partij inzicht had gegeven in haar situatie en de aanwezigheid in België.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing uitsluitend steunt op de ambtshalve schrapping en eenzijdige verklaringen van de moeder zonder dat de verwerende partij deze verklaringen heeft getoetst of aanvullende verificaties heeft uitgevoerd. De Raad merkt op dat uit voornoemde motieven blijkt dat de verwerende partij zich niet beperkt heeft tot de vermelding van de ambtshalve schrapping van de verzoekende partij en de eenzijdige verklaringen van de moeder van haar kind, zonder concrete feiten of objectieve gegevens ter staving, maar wel degelijk het (volledig) dossier heeft onderzocht. De verwerende partij heeft echter geoordeeld dat thans in het dossier geen enkel element kan worden gevonden waaruit kan blijken dat er nog sprake zou zijn van een relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgisch kind. De verzoekende partij toont niet aan op grond waarvan de verwerende partij gehouden was de verklaringen van de moeder van haar kind te toetsen of aanvullend te verifiëren, nu uit de motieven blijkt dat “los van de verklaringen van de moeder” geconstateerd moet worden dat zij sedert 3 mei 2024 ambtshalve werd geschrapt, dat zij verondersteld wordt België te hebben verlaten, dat nergens in het dossier kan blijken dat zij stappen heeft ondernomen om zich opnieuw te laten inschrijven of dat zij op de één of andere wijze de affectieve en financiële banden met haar kind heeft trachten te onderhouden, dat gelet op het voorgaande het niet onredelijk is te stellen dat er thans geen sprake meer is van enige affectieve relatie met haar dochter en dat de verzoekende partij sedert 3 mei 2024 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de Belgische referentiepersoon en dat daarom overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd kan worden. Met de loutere bewering dat zij ondanks de complexe omstandigheden, waaronder een echtscheidingsprocedure en voorlopige maatregelen in het kader van verblijfsregelingen, actief betrokken blijft bij het leven van haar dochter, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij zou menen dat, betreffende de affectieve en financiële banden, aanvullende verificaties dienden gedaan te worden door de verwerende partij, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij heeft gemotiveerd, en door de verzoekende partij niet wordt weerlegd of ontkracht zoals blijkt uit onderhavig arrest, dat het haar (de verwerende partij) niet bekend was waar de verzoekende partij thans verblijft, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen verdere verificaties te hebben uitgevoerd bij de verzoekende partij.

3.1.7. De verzoekende partij betoogt dat artikel 42^{quater}, §4, (eerste lid,) 1°, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet uitzonderingen bevat die bepalen dat de beëindiging van het verblijfsrecht niet kan worden uitgevoerd. Uit de uiteenzetting van haar eerste middel blijkt dat zij meent te voldoen aan een of meerdere van deze uitzonderingsgronden, die de beëindiging van haar verblijfsrecht hadden kunnen verhinderen.

In de bestreden beslissing wordt over het onderzoek naar en de beoordeling van deze uitzonderingsgronden gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene heeft verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen zijn nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of een eventueel vertrek naar het buitenland aan te geven. Heden staat hij ambtshalve geschrapt sinds 03.05.2024 (voorstel daartoe dateert van 09.04.2024). Door toedoen van betrokkene kan aldus geen toepassing gemaakt worden van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Het is voor DVZ onmogelijk betrokkene te verzoeken zijn individuele situatie toe te lichten zodat kan getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen. Zijn dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, kan niet uit het dossier blijken dat er thans nog enige affectieve band bestaat tussen betrokkene en zijn minderjarig Belgisch kind. Er kan niet uit het dossier blijken dat hij enig recht van bewaring of bezoekrecht geniet over zijn Belgische dochter of enig ander in België verblijven kind. De gevallen onder 2° en 3° zijn niet op hem van toepassing.

Betrokkene verkreeg noch als echtgenoot, noch als geregistreerde partner het verblijfsrecht. Bijgevolg kan ook het geval onder 4° niet op hem worden toegepast.

Voor zover betrokkene zou stellen te voldoen aan het geval onder 1°, dient te worden opgemerkt dat hij in dat geval bijkomend moet voldoen aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals gesteld in artikel 42^{quater}, §4, 2e lid. Er kan echter niet uit het dossier blijken dat hij thans in België tewerkgesteld zou zijn of een zelfstandige activiteit zou voeren of op een andere manier over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken teneinde te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk; Bovendien wordt betrokkene vermoed het Rijk te hebben verlaten. Nergens in het dossier kan het tegendeel blijken.

Aldus kan niet uit het administratief dossier blijken dat hij voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980. Zijn verblijfsrecht kan bijgevolg worden beëindigd.”

3.1.8. De verzoekende partij wijst op het hoorrecht, vervat in artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, en stelt dat de verwerende partij haar met de minste moeite had kunnen traceren, bijvoorbeeld door een eenvoudige navraag bij de betrokken instanties, en dat zij dan zeker en vast gevolg hieraan had gegeven, dat zij de gelegenheid zou hebben gehad om bijkomende inlichtingen en stukken aan te leveren die van invloed hadden kunnen zijn op de beslissing, dat een zorgvuldig onderzoek eenvoudig de verificatie van haar adres en werkstatus had kunnen omvatten, dat de verwerende partij zonder enige verificatie is uitgegaan van de aanname dat zij niet langer in België verbleef of werkte, dat dit eenvoudig had kunnen worden nagegaan via officiële instanties zoals de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (hierna: de RVA), loonadministratie of sociale zekerheid, dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet vereist dat de verwerende partij de betrokken partij de mogelijkheid biedt om gehoord te worden en zijn standpunt en bewijsmateriaal toe te lichten, dat door haar niet te horen, de verwerende partij niet alleen een essentieel procesrecht heeft geschonden maar haar ook de mogelijkheid heeft ontnomen om relevante stukken aan te reiken, dat door haar niet te horen, haar rechten van verdediging ernstig geschonden zijn, dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet een duidelijke verplichting oplegt aan de administratie om de betrokkene te horen alvorens een dergelijke ingrijpende beslissing te nemen, dat het bovendien redelijk te verwachten is dat de verwerende partij ten minste minimale inspanningen levert om haar te traceren en haar de mogelijkheid biedt haar rechten te benutten, dat het feit dat de verwerende partij deze stappen niet heeft ondernomen op een duidelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur wijst, dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter de stelling dat de beslissing gebaseerd is op de beschikbare gegevens, nu duidelijk blijkt dat er onvoldoende onderzoek is verricht en dat zij geen enkele kans heeft gekregen om aanvullende informatie te verstrekken, dat het evident is dat met zelfs de minste inspanning zij eenvoudig had kunnen worden getraceerd, dat dit haar een fundamenteel recht heeft ontnomen: haar zaak verdedigen.

Artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat door toedoen van de verzoekende partij geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, nu zij heeft verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen haar nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of een eventueel vertrek naar het buitenland aan te geven, dat zij heden ambtshalve geschrapt staat sinds 3 mei 2024 (voorstel daartoe dateert van 9 april 2024). De verwerende partij is aldus van oordeel dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 62, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet “onbereikbaar” is.

De verzoekende partij betwist niet dat zij heeft verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen haar nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of een eventueel vertrek naar het buitenland aan te geven, dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ambtshalve geschrapt stond sinds 3 mei 2024. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij na haar ambtshalve schrapping en voor het nemen van de bestreden beslissing een nieuw adres of een nieuwe verblijfplaats kenbaar heeft gemaakt aan de verwerende partij. Evenmin kan een nieuw adres of een nieuwe verblijfplaats worden afgeleid uit de stukken die zich in het administratief dossier bevinden.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar met de minste moeite had kunnen traceren, bijvoorbeeld door een eenvoudige navraag bij de betrokken instanties. Nog daargelaten de vraag of de verwerende partij ertoe gehouden is om bij officiële instanties navraag te doen, maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins concreet aannemelijk dat de verwerende partij haar op die manier had kunnen ‘traceren’. Zij toont niet aan dat de RVA, de loonadministratie of sociale zekerheid voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van haar actuele verblijfplaats of adres. Immers

blijkt uit de loonfiches die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt dat deze tot en met augustus 2024 het adres vermelden waarvan de verzoekende partij op 3 mei 2024 ambtshalve werd geschrapt. Pas op de loonfiches van september en oktober 2024, die aldus dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, wordt melding gemaakt van het nieuwe adres van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing en via navraag bij officiële instanties dit nieuwe adres had kunnen kennen en de verzoekende partij conform artikel 62, §1 op de hoogte had kunnen stellen.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij pogingen had kunnen ondernemen waardoor zij haar had kunnen vinden. Immers verduidelijkt zij niet welke relevante pogingen de verwerende partij had kunnen ondernemen die tot haar lokalisatie hadden kunnen leiden. Zij toont niet aan dat het *“evident (is) dat met zelfs de minste inspanning (zij) (...) eenvoudig had kunnen worden getraceerd”*. Nu zij geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij haar had kunnen lokaliseren – waarbij nog dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij ook in haar verzoekschrift niet verduidelijkt waar zij verbleef na haar verhuis en ambtshalve schrapping en voor haar woonst op het adres N. in O. (vanaf 1 september 2024 zoals blijkt uit het door haar voorgelegde huurcontract) – heeft zij geen belang bij haar betoog dat het redelijk te verwachten is dat de verwerende partij ten minste minimale inspanningen levert om haar te traceren en haar de mogelijkheid biedt haar rechten te benutten, dat er onvoldoende onderzoek is verricht. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat door haar toedoen aldus geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het voor de Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk is de verzoekende partij te verzoeken haar individuele situatie toe te lichten zodat kan getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen en dat haar dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbare gegevens. Zij toont niet aan dat het door het nalaten van de verwerende partij is dat haar een fundamenteel recht werd ontnomen: haar zaak te verdedigen.

Een schending van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de rechten van verdediging of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.9. De verzoekende partij tracht aannemelijk te maken dat zij voldoet aan de uitzonderingsgronden vermeld in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1°, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet en aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals gesteld in artikel 42^{quater}, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Er kan maar sprake zijn van een uitzondering op de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen indien, naast het voldoen aan één of meerdere uitzonderingsgronden vermeld in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet tevens voldaan is aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde, vervat in artikel 42^{quater}, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde vervat in artikel 42^{quater}, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij dat zij reeds jarenlang tewerkgesteld is bij BV R.C.E.B., namelijk sinds 11 juli 2022 als interim en sinds 13 maart 2023 met vast contract. Zij voegt bij haar verzoekschrift een verklaring van haar werkgever van 26 december 2024, evenals loonfiches van de maanden mei tot en met oktober 2024 en haar aanslagbiljet in de personenbelasting (inkomstenjaar 2023, aanslagjaar 2024) van 23 september 2024. Zij stelt dat zij met andere woorden voldoet aan artikel 42^{quater}, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde, vervat in artikel 42^{quater}, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet is voldaan. De verwerende partij motiveert als volgt:

“Er kan echter niet uit het dossier blijken dat hij thans in België tewerkgesteld zou zijn of een zelfstandige activiteit zou voeren of op een andere manier over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken teneinde te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk; Bovendien wordt betrokkene vermoed het Rijk te hebben verlaten. Nergens in het dossier kan het tegendeel blijken. Aldus kan niet uit het administratief dossier blijken dat hij voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 42^{quater}, §4 van de wet van 15.12.1980. Zijn verblijfsrecht kan bijgevolg worden beëindigd.”

De Raad merkt op dat de verklaring van de werkgever van de verzoekende partij van 26 december 2024, de loonfiches van de verzoekende partij van de maanden juli tot en met oktober 2024 en haar aanslagbiljet in de personenbelasting van 23 september 2024 dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Het betoog dat uit het recentste aanslagbiljet blijkt dat zij actief binnen de arbeidsmarkt participeert wat het bewijs levert dat zij daadwerkelijk in België verblijft en tewerkgesteld is, dat de verwerende partij dus de mogelijkheid

had om deze informatie te verifiëren en had moeten weten dat zij het land niet had verlaten, dat dit document duidelijk maakt dat zij haar verantwoordelijkheid blijft opnemen, zowel als ouder als binnen de maatschappij, is om die reden dan ook niet dienstig. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de overige stukken, met name de loonfiches van de verzoekende partij van de maanden mei en juni 2024, niet aan de verwerende partij werden overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid ook met deze stukken geen rekening te hebben gehouden.

Met het betoog dat zij reeds jarenlang tewerkgesteld is bij BV R.C.E.B., namelijk sinds 11 juli 2022 als interim en sinds 13 maart 2023 met vast contract, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat uit het dossier niet kan blijken dat de verzoekende partij thans in België tewerkgesteld zou zijn of een zelfstandige activiteit zou voeren of op een andere manier over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken teneinde te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, dat uit het administratief dossier niet kan blijken dat zij voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat deze motieven manifest ontoereikend, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of “ongegegrond” zijn. Evenmin blijkt dat dit besluit steunt op “*loutere assumpties*”. Zij stelt dat de bestreden beslissing niet steunt op de concrete feitelijke beoordeling van haar situatie en dat er geen rekening wordt gehouden met de voorgelegde bewijsstukken, maar toont niet aan met welke door haar aan de verwerende partij voorgelegde bewijsstukken de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of op welke wijze zou kunnen blijken dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een concrete feitelijke beoordeling van de door haar gekende situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar haar werkelijke bestaansmiddelen, dat zij geen gebruik heeft gemaakt van haar onderzoeksbevoegdheid om bijkomende inlichtingen te vragen maar gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat door toedoen van de verzoekende partij geen toepassing kan gemaakt worden van (het hoorrecht vervat in) artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het voor de Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk is de verzoekende partij te verzoeken haar individuele situatie toe te lichten zodat getoetst kan worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen, dat het dossier zal moeten beoordeeld worden op basis van de voor de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbare gegevens, motieven die zij, mede gelet op hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.1.8., geenszins weerlegt of ontkracht. De verzoekende partij toont niet aan dat er informatie over haar tewerkstelling bij de verwerende partij voorlag voor het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij ertoe gehouden was om, buiten de beoordeling van de reeds voor de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbare gegevens en niettegenstaande zij niet in de mogelijkheid was om de verzoekende partij zelf te horen conform artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, op een andere wijze actief op zoek te gaan naar informatie over haar tewerkstelling. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het gevoerde onderzoek naar haar werkelijke bestaansmiddelen in de bestreden beslissing niet volstond. De verzoekende partij stelt dat een administratieve beslissing dient gebaseerd te zijn op concrete en objectieve vaststellingen en niet op veronderstellingen maar toont niet aan dat dat *in casu* niet het geval is.

Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat uit het administratief dossier niet kan blijken dat zij voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet, toont zij niet aan welk belang zij heeft bij het betoog waarmee zij aannemelijk tracht te maken dat zij voldoet aan de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1°, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Immers, de eventuele vaststelling dat zij voldoet aan één of meerdere uitzonderingsgronden vervat in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan geen aanleiding geven tot de vernietiging van de thans bestreden beslissing, daar in ieder geval ook steeds de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 42^{quater}, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient voldaan te zijn en dit *in casu* aldus niet het geval is zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij vader is van een dochter, geboren in 2020 binnen het huwelijk, dat er gedurende meer dan drie jaar sprake was van gezamenlijke vestiging van haar en haar dochter in België, wat voldoet aan de uitzondering zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat op basis van objectieve en onbetwistbare gegevens in het dossier kan vastgesteld worden dat zij en haar dochter gedurende minstens drie jaar gezamenlijk gevestigd waren in België, dat haar dochter geboren is in 2020, dat zij ambtshalve werd geschrapt op 3 mei 2024, dat gedurende deze gehele periode zij, haar dochter en de moeder één gezinscel vormden, dat aldus onmiskenbaar is voldaan aan de eerste voorwaarde, is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor het betoog dat de verzoekende partij ontwikkelt in haar verzoekschrift onder punt “*b) Nopende de tweede en derde uitzondering: artikel 42^{quater}, §4, 2° en 3° Vw*” en waarmee zij tracht aannemelijk te maken dat zij voldoet aan de uitzonderingsgronden in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, en voor haar kritiek dat de verwerende partij, ondanks duidelijke aanwijzingen, onterecht tot de conclusie is gekomen dat zij niet onder de uitzonderingsbepaling valt, dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat zij al meer dan drie jaar samenwoonde met haar dochter en recentelijk de gezinswoning had verlaten, hetgeen resulteerde in de

ambtshalve schrapping, dat wordt genegeerd dat zij jarenlang samen met haar dochter een gezinscel heeft gevormd en dat de scheiding tussen haar en de moeder van haar dochter nog steeds niet is afgerond, dat dit feit onder het geldende principe van gezamenlijk ouderlijk gezag een cruciale overweging zou moeten zijn.

Met haar betoog dat de ambtshalve schrapping op 3 mei 2024 niets afdoet aan het feit dat zij haar verblijfsrecht niet kan verliezen op basis van de uitzonderingen vervat in artikel 42^{quater}, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij niet aannemelijk maakt te voldoen aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 42^{quater}, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat niet blijkt dat zij haar verblijfsrecht niet kan verliezen op basis van de uitzonderingen vervat in artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

3.1.10. Een schending van artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 1°, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur.

3.1.11. De verzoekende partij stelt dat het tijdsbestek tussen de dagvaarding tot echtscheiding in maart 2024 en de bestreden beslissing in juni 2024 onredelijk kort is, dat deze korte tijdslijn duidelijk aantoonst dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft uitgevoerd, dat een dergelijke haastige aanpak onvermijdelijk leidt tot onzorgvuldigheid en ontoereikende motivering, dat de korte tijdslijn waarin deze beslissing werd genomen aantoonst dat de verwerende partij niet naar behoren heeft gehandeld, dat de tijd tussen de dagvaarding tot echtscheiding en de intrekking van het verblijfsrecht onredelijk kort is en aangeeft dat er geen reëel en grondig onderzoek heeft plaatsgevonden. Door louter te wijzen op het korte tijdsbestek tussen de dagvaarding tot echtscheiding en het nemen van de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen reëel en grondig onderzoek heeft uitgevoerd, dat er sprake is van een onzorgvuldigheid of van een ontoereikende motivering. Het komt aan de verzoekende partij toe om ter gelegenheid van haar verzoekschrift concreet uiteen te zetten waarom zij meent dat het gevoerde onderzoek *in casu* gebrekkig of onzorgvuldig is of waarom de motivering ontoereikend is. Door louter te wijzen op het korte tijdsbestek tussen de dagvaarding tot echtscheiding en het nemen van de bestreden beslissing, blijft zij daartoe in gebreke.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing dateert van 15 juli 2024 en niet juni 2024 alsook dat de verwerende partij aldus pas meer dan twee maanden na de ambtshalve schrapping is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing waardoor niet blijkt dat er sprake is van een onredelijk korte tijdsperiode.

3.1.12. Artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt, het weze herhaald, als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij heeft gehandeld in overeenstemming met deze haar door de wet opgelegde verplichting om bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht rekening te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin er nog bindingen bestaan met het land van oorsprong.

Betreffende de gezinssituatie van de verzoekende partij met “*de mama van het kind*” wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er geen relatie meer is, dat zij de verzoekende partij beticht van het aangaan van een schijnhuwelijk en zegt dat het de verzoekende partij enkel om het verblijfsrecht te doen was. Met het betoog dat ook de aanname van het schijnhuwelijk louter gebaseerd is op verklaringen van de moeder, dat er geen concrete vaststellingen of objectieve bewijzen zijn die deze aantijgingen ondersteunen, dat het duidelijk is dat de moeder haar eigen agenda nastreeft en de verwerende partij heeft nagelaten deze verklaringen kritisch te toetsen, dat immers de chronologie van de relatie van partijen niet te rijmen valt met een schijnhuwelijk, dat nadat partijen gedurende ongeveer twee jaar een relatie hadden en ook samenwonend waren, haar partner zwanger werd, dat zij aldus besloten om hun relatie te officialiseren en in het huwelijk te treden, wat gebeurde op 16 juli 2020, een aantal maanden voor de geboorte van dochter I., dat dit huwelijk werd voorafgegaan door een religieus huwelijk voor de imam in O., wat enkel de intentie van beide partijen ondersteunt om samen een gezin te vormen, dat indien het louter haar bedoeling was geweest om een verblijfsvergunning te bekomen, zij niet met de moeder had moeten huwen en er zeker ook geen religieus huwelijk was geweest, wat geen enkel juridisch gevolg kent in België, dat de moeder immers op dat ogenblik al zwanger was en de verzoekende partij, indien dit zijn enige intentie was, ook op grond van gezinshereniging met zijn dochter zijn verblijfstitel had kunnen bekomen, dat zij elkaar echter graag zagen en een huwelijk in hun verhaal paste, dat

van enige kwade trouw in hoofde van de verzoekende partij dan ook geen sprake was, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven, waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen relatie meer heeft met de moeder van haar kind. Immers wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd dat er sprake is van een schijnhuwelijk doch wel dat de moeder van haar kind haar beticht van het aangaan van een schijnhuwelijk en dat er dan ook geen relatie meer is met de moeder van het kind. Zij toont niet aan dat het op grond van onder meer dit motief foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat haar gezinssituatie dus niet noopt tot het behoud van haar verblijfsrecht.

Betreffende de duur van het verblijf in België wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het niet bekend is sedert wanneer de verzoekende partij precies (in België) verblijft, dat haar op 20 januari 2020 op het Marokkaans consulaat-generaal te Antwerpen een paspoort werd afgeleverd, nu ongeveer vierenhalf jaar geleden, wat nog een relatief kort periode is. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, leidt de verwerende partij uit deze vaststellingen niet af dat zij het land zou hebben verlaten. De Raad ziet dan ook niet in, minstens toont de verzoekende partij niet concreet aan, dat de verwerende partij zich met dit motief baseert op speculaties en onzorgvuldig aannames. Zij maakt niet aannemelijk dat voornoemd motief foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

3.1.13. Gelet op het voorgaande en wat volgt maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij heeft nagelaten om een volledig en accuraat onderzoek te verrichten naar haar feitelijke situatie, om haar feitelijke situatie grondig te onderzoeken, minstens toont zij niet aan welke elementen betreffende haar feitelijke situatie de verwerende partij ten onrechte niet grondig heeft onderzocht.

De verzoekende partij stelt dat er duidelijke aanwijzingen waren dat zij een nieuw adres had, zoals expliciet wordt vermeld door de moeder tijdens een zitting van de jeugdrechtbank, zoals blijkt uit de e-mail van de jeugdrechter van 12 september 2024, die zij bij haar verzoekschrift voegt, en zoals bevestigd via recente loonfiches, die zij eveneens bij haar verzoekschrift voegt, waarop het adres N. te O. staat. De Raad merkt op dat de e-mail van de jeugdrechter van 12 september 2024 dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Ook de loonfiches die het nieuwe adres van de verzoekende partij vermelden dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er duidelijke aanwijzingen waren dat zij gedurende minstens drie jaar één gezinscel vormde met haar dochter, merkt de Raad op dat de verwerende partij de hypothese heeft onderzocht dat de verzoekende partij zou stellen te voldoen aan het geval onder (42^{quater}, §4, eerste lid,) 1° (van de Vreemdelingenwet), doch heeft geoordeeld dat de verzoekende partij in dat geval bijkomend moet voldoen aan de cumulatieve bestaansmiddelen voorwaarde zoals gesteld in artikel 42^{quater}, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat uit het administratief dossier niet kan blijken dat zij voldoet aan deze voorwaarde. De verzoekende partij toont, mede gelet op hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.1.9., niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij deze feitelijke situatie niet grondig heeft onderzocht.

Betreffende het betoog dat een zorgvuldig onderzoek eenvoudig had kunnen omvatten de verificatie van het adres van de verzoekende partij evenals de waarborging van het recht van horen, verwijst de Raad naar hetgeen hierover uiteengezet wordt in punt 3.1.8.

De verzoekende partij stelt dat een zorgvuldig onderzoek eenvoudig de verificatie van haar werkstatus had kunnen omvatten, dat dit eenvoudig had kunnen worden nagegaan via officiële instanties zoals de RVA, loonadministratie of de sociale zekerheid, maar toont niet aan op grond waarvan de verwerende partij gehouden was om haar werkstatus na te gaan via officiële instanties.

Met het betoog dat een beslissing met dergelijke verstreckende gevolgen een grondige en gedetailleerde analyse van de feiten en omstandigheden vereist, *quod non in casu*, aangezien het onderzoek echt minimaal en eenzijdig is geweest, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat het door haar toedoen is dat *in casu* geen toepassing gemaakt kon worden van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het voor de Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk was haar te verzoeken haar individuele situatie toe te lichten zodat getoetst kon worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen en dat het dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbare gegevens. De verzoekende partij slaagt er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Zij toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde feiten en omstandigheden niet in rekening heeft genomen of dat het gevoerde onderzoek getuigt van een onvoldoende grondige en gedetailleerde analyse van de feiten en omstandigheden.

3.1.14. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er sprake is van een *“onjuiste en onvolledige beoordeling van de situatie”* of dat de thans bestreden beslissing *“een onzorgvuldige en niet behoren onderbouwde beslissing”* betreft, noch dat de bestreden beslissing is genomen zonder zorgvuldig en objectief onderzoek van de feiten en zonder voldoende motivering.

3.1.15. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.16. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Verzoeker benadrukt dat de nietigverklaring noodzakelijk is om de wettelijke en feitelijke situatie recht te zetten en het belang van het kind te waarborgen (zie hieronder).

(...)

22.

Verzoeker heeft als ouder van een minderjarige Belg recht op gezinsleven (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.1). De wettelijke verankering hiervan, zijnde artikel 40ter vv. betreft in se een recht van bescherming van het gezins-en familieleven en aldus een vertaling van artikel 8 EVRM (zie ook RvS 26 juni 2015, nr.231.772).

Het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven zit verankerd in de Grondwet en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het gaat om een fundamenteel recht van de Europese Unie, zoals uiteengezet in de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, die stelt dat het recht op gezinshereniging een centraal principe is. Artikel 8 EVRM waarborgt dit recht, en dit artikel is van directe werking binnen het Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM is niet van openbare orde, doch staat als hogere norm boven de Vreemdelingenwet. De algemene stelling dat een "rechtmatige" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken, volstaat niet. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet bij het nemen van de bestreden beslissing zonder meer getoetst worden aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, waarbij het recht op gezinsleven zwaar weegt.

23.

De bestreden beslissing miskent het recht op gezinsleven van verzoeker met zijn minderjarige Belgische dochter door te stellen dat er op basis van de ambtshalve schrapping geen relatie meer bestaat tussen verzoeker en zijn kind.

Deze conclusie is niet alleen feitelijk onjuist, maar tevens in strijd met de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Het EHRM stelt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarige kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland 560 en EHRM 2 november 2010 Serife Yigit/Turkije 594).

Samenwonen is niet noodzakelijk om het bestaan van een gezinsband te veronderstellen. Het is voldoende dat de ouder- en kindrelatie affectief en financieel wordt onderhouden. Enkel in uitzonderlijke gevallen kan worden aangenomen dat er geen gezinsleven meer bestaat (EHRM 19 februari 1996 Gül/Zwitserland 532).

De beslissing van verweerster, die enkel steunt op de ambtshalve schrapping en eenzijdige verklaringen van de moeder, is onterecht en zonder feitelijke grondslag. Verweerster heeft geen grondig onderzoek verricht naar de werkelijke situatie van verzoeker en zijn dochter, en heeft zich laten leiden door onjuiste aannames. De afwezigheid van gezinsleven kan niet op dergelijke gronden worden aangenomen.

24.

Verweerster heeft nagelaten het recht van verzoeker op gezinsleven op de juiste wijze te motiveren en heeft geen rekening gehouden met de daadwerkelijke financiële en affectieve banden tussen verzoeker en zijn dochter. Het is evident dat verzoeker en zijn dochter een voortdurende band onderhouden, zoals blijkt uit de aanwijzingen van hun gezamenlijke activiteiten en de bevestiging van hun affectieve relatie.

Indien verweerster verzoeker had gehoord of de moeder opnieuw zou hebben bevraagd, zou de beslissing met actuele gegevens kunnen worden onderbouwd. Het uitblijven van een dergelijk onderzoek getuigt van een ernstige tekortkoming in de besluitvorming. Een dergelijk onderzoek was essentieel om een weloverwogen beslissing te kunnen nemen die in overeenstemming is met de rechten van verzoeker en zijn dochter,

25.

In de afweging van de belangen heeft verweerster geen rekening gehouden met de cruciale feiten die het belang van verzoeker en zijn dochter aantonen. Verzoeker heeft de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen geleverd om zijn leven in België op te bouwen, met een contract van onbepaalde duur en een stabiele werkstatus, (stuk 7,8 en 9) Daarnaast woont verzoekers dochter in België en heeft zij een nauwe affectieve en financiële band met haar vader.

Deze feiten zijn essentieel in de afweging van de belangen, zoals vereist door artikel 8 EVRM, maar ook door artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat stelt dat het belang van het kind altijd de eerste overweging moet zijn. Verweerster heeft echter deze elementen niet onderzocht en niet opgenomen in een proportionaliteitstoetsing.

Het handhaven van de bestreden beslissing zou onherstelbare schade veroorzaken voor verzoeker, aangezien het zijn recht op gezinsleven zou schenden en hem zou verhinderen om zijn dochter nog te zien. Dit zou een ernstig en onomkeerbaar nadeel voor zowel verzoeker als zijn dochter betekenen.

26.

De bestreden beslissing schendt zowel artikel 40 ter vw. als artikel 8 EVRM en 3 IVRK, doordat deze niet op een zorgvuldige wijze rekening houdt met het recht van verzoeker op gezinsleven met zijn minderjarige dochter. Er is geen gedegen onderzoek verricht naar de feitelijke situatie van de gezinsband en geen afweging gemaakt tussen de belangen van verzoeker en de algemene belangen van de staat. De beslissing is daarom onrechtmatig en dient te worden vernietigd."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.3. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie

van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

3.2.4. De verzoekende partij wijst op een gezinsleven met haar Belgische minderjarige dochter I.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren ('*Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties*'. EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

3.2.5. In de bestreden beslissing wordt over het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar minderjarige dochter gemotiveerd als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat voor verblijf van een persoon op grond van gezinshereniging met een minderjarig Belgisch kind niet is vereist dat er sprake is van een permanente samenwoning, op voorwaarde dat het bestaan van financiële en/of affectieve banden tussen ouder en kind zijn aangetoond. Dit houdt mutatis mutandis in dat het verblijfsrecht van een ouder in functie van een Belgisch kind kan beëindigd worden als niet langer voldaan is aan de voorwaarde van "het voegen bij" en er dus "geen gezamenlijke vestiging meer is". Een minimum aan relatie moet worden aangetoond tussen de betrokkene en het kind.

Om het verblijfsrecht te beëindigen dient er dus te worden vastgesteld dat er geen factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is. (RvV 277 531 van 16 september 2022)

Thans kan in het dossier geen enkel element worden gevonden waaruit kan blijken dat er nog sprake zou zijn van een relatie tussen betrokkene en zijn Belgisch kind. Los van de verklaringen van de moeder, moet immers geconstateerd worden dat hij sedert 03.05.2024 ambtshalve werd geschrapt. Overeenkomstig artikel 39, §7 van het KB van 08.10.1981 wordt hij verondersteld België te hebben verlaten. Nergens in het dossier kan blijken dat betrokkene stappen heeft ondernomen om zich opnieuw te laten inschrijven of dat hij op de één of andere wijze de affectieve en financiële banden met zijn kind heeft trachten te behouden.

(...) Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, kan niet uit het dossier blijken dat er thans nog enige affectieve band bestaat tussen betrokkene en zijn minderjarig Belgisch kind. Er kan niet uit het dossier blijken dat hij enig recht van bewaring of bezoekrechten geniet over zijn Belgische dochter of enig ander in België verblijven kind.

(...) Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, kan niet blijken dat er nog sprake is van een affectieve band tussen betrokkene en zijn Belgisch kind."

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing haar recht op gezinsleven met haar minderjarige Belgische dochter miskent door te stellen dat er op basis van de ambtshalve schrapping geen relatie meer bestaat tussen haar en haar kind, dat deze conclusie niet alleen feitelijk onjuist is maar tevens in strijd met de vaste rechtspraak van het EHRM, dat de beslissing van de verwerende partij, die enkel steunt op de ambtshalve schrapping en eenzijdige verklaringen van de moeder onterecht is en zonder feitelijke grondslag, dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft verricht naar de werkelijke situatie van haar en haar dochter en zich heeft laten leiden door onjuiste aannames, dat de afwezigheid van gezinsleven niet op dergelijke gronden kan worden aangenomen, gaat zij uit van een onvolledige lezing van voornoemde motieven. In de bestreden beslissing wordt immers, conform de rechtspraak van het EHRM, gesteld dat voor verblijf van een persoon op grond van gezinshereniging met een minderjarig Belgisch kind niet vereist is dat er sprake is van een permanente samenwoning op voorwaarde dat het bestaan van financiële en/of

affectieve banden tussen ouder en kind zijn aangetoond, dat een minimum aan relatie moet worden aangetoond tussen de verzoekende partij en het kind, dat om het verblijfsrecht te beëindigen er dus dient te worden vastgesteld dat er geen factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is, dat thans in het dossier geen enkel element kan worden gevonden waaruit kan blijken dat er nog sprake zou zijn van een relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgisch kind. Er wordt concreet toegelicht dat geconstateerd moet worden dat de verzoekende partij sedert 3 mei 2024 ambtshalve werd geschrapt, dat zij overeenkomstig artikel 39, §7 van het Vreemdelingenbesluit wordt verondersteld België te hebben verlaten, dat nergens in het dossier kan blijken dat zij stappen heeft ondernomen om zich opnieuw te laten inschrijven of dat zij op één of andere wijze de affectieve en financiële banden met haar kind heeft trachten te behouden. Uit voornoemde motieven blijkt geenszins dat de verwerende partij zich enkel steunt op de ambtshalve schrapping en eenzijdige verklaringen van de moeder van I. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat het geheel van voornoemde motieven in strijd is met de rechtspraak van het EHRM of met artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij zich heeft laten leiden door onjuiste aannames of dat de afwezigheid van het gezinsleven niet op voornoemde gronden kan worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft verricht naar de werkelijke situatie van haar en haar dochter, dat er geen gedegen onderzoek is verricht naar de feitelijke situatie van de gezinsband, maakt zij, gelet op wat volgt, niet concreet aannemelijk dat het in de bestreden beslissing gevoerde onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM in onderhavig geval niet volstond.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de daadwerkelijke financiële en affectieve banden tussen haar en haar dochter, dat het evident is dat zij en haar dochter een voortdurende band onderhouden zoals blijkt uit de aanwijzingen van hun gezamenlijke activiteiten en de bevestiging van hun affectieve relatie. Zij voegt bij haar verzoekschrift foto's van haar en haar dochter en een kassabon kledij. Volgens de toelichting in het eerste middel hebben de stukken betrekking op een dagje shoppen op 18 december 2024. De Raad kan slechts vaststellen dat deze stukken dateren van na het nemen van de bestreden beslissing zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Uit het administratief dossier blijken overigens geen andere elementen waaruit daadwerkelijke financiële en/of affectieve banden tussen de verzoekende partij en haar dochter blijken. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het evident is dat zij en haar dochter een voortdurende band onderhouden, laat zij na dit concreet aannemelijk te maken.

Waar de verzoekende partij stelt dat indien de verwerende partij haar had gehoord of de moeder opnieuw zou hebben bevraagd, de beslissing met actuele gegevens zou kunnen worden onderbouwd, merkt de Raad vooreerst op dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat door toedoen van de verzoekende partij geen toepassing kan worden gemaakt van (het hoorrecht vervat in) artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, hetgeen de verzoekende partij, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, geenszins weerlegt of ontkracht. Nog daargelaten de vaststelling dat de verwerende partij de moeder van het kind van de verzoekende partij nooit eerder op eigen initiatief heeft bevraagd, toont de verzoekende partij ook niet aan op grond waarvan de verwerende partij hiertoe bij het nemen van de bestreden beslissing gehouden zou zijn geweest. Zij licht evenmin toe welke informatie de moeder van I. had kunnen verschaffen, die het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen haar en haar dochter in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk had kunnen maken. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er sprake is van een ernstige tekortkoming in de besluitvorming door het uitblijven van een dergelijk onderzoek noch dat een dergelijk onderzoek essentieel was om een weloverwogen beslissing te kunnen nemen die in overeenstemming is met haar rechten en die van haar dochter.

Door louter te stellen dat haar dochter in België woont, toont de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar dochter in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan. Verder beperkt zij zich tot de loutere bewering dat haar dochter een nauwe affectieve en financiële band heeft met haar vader, minstens bleek dit niet op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Nog daargelaten de vaststelling dat deze stukken niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij door het louter voorleggen van foto's en een kassabon voor kledij van één dagje shoppen, overigens ook het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarige dochter niet aan.

De verzoekende partij laat na concreet toe te lichten met welke *“cruciale feiten”* de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde feiten of elementen ten onrechte niet heeft onderzocht, of dat wat betreft haar ‘recht op een gezinsleven’ de bestreden beslissing op onjuiste wijze gemotiveerd is.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in de

zin van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij bepaalde elementen niet heeft opgenomen in een proportionaliteitstoets en dat er geen afweging is gemaakt tussen haar belangen en de algemene belangen van de staat, is dan ook niet dienstig.

3.2.6. Daarenboven merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing enkel een einde stelt aan het verblijf van de verzoekende partij maar dat haar niet werd bevolen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij wordt dus niet verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten en wordt in deze stand van zaken derhalve niet gedwongen gescheiden van haar minderjarige dochter. Het betoog dat het handhaven van de bestreden beslissing onherstelbare schade voor haar zou veroorzaken, aangezien het haar zou verhinderen om haar dochter nog te zien, dat dit een ernstig en onomkeerbaar nadeel voor zowel haar als haar dochter zou betekenen, is dan ook niet dienstig.

In dit kader wijst de Raad er ook op dat, indien de verzoekende partij meent dat zij wel degelijk de nodige bewijzen kan voorleggen van het zich voegen bij haar minderjarige dochter in België en dat zij voldoet aan de overige voorwaarden, het haar vrijstaat opnieuw een aanvraag in te dienen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.2.7. Waar de verzoekende partij stelt dat zij de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd om haar leven in België op te bouwen met een contract van onbepaalde duur en een stabiele werkstatus, tracht zij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven aannemelijk te maken.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt vast dat de stukken waarnaar zij verwijst, met name een verklaring van haar werkgever van 26 december 2024, evenals loonfiches van de maanden mei tot en met oktober 2024 en haar aanslagbiljet in de personenbelasting (inkomstenjaar 2023, aanslagjaar 2024) van 23 september 2024, niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en bovendien grotendeels dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Betreffende haar tewerkstelling en haar in België opgebouwde leven motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

“Sedert wanneer betrokkene precies verblijft is ons niet bekend. Op 20.01.2020 werd hem op het Marokkaans Consulaat Generaal te Antwerpen een paspoort afgeleverd, nu ongeveer vierenhalf jaar geleden, wat nog een relatief kort periode is. Bovendien is betrokkene sedert 03.05.2024 ambtshalve geschrapt, hij wordt sedert dan verondersteld België te hebben verlaten.

Ook met betrekking tot de banden van betrokkene met zijn herkomstland kunnen geen elementen in het dossier worden teruggevonden dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

De DVZ beschikt niet over gegevens omtrent de actuele economische situatie van betrokkene. Het is ons niet bekend hoe hij voorziet in zijn behoeften. Bovendien wordt hij geacht het land te hebben verlaten, nergens in het dossier kan enig bewijs van het tegendeel worden gevonden.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, kan niet blijken dat er nog sprake is van een affectieve band tussen betrokkene en zijn Belgisch kind. Ook met de mama van het kind is er geen relatie meer. Zij beticht betrokkene van het aangaan van een schijnhuwelijk en zegt dat het hem enkel om het verblijfsrecht te doen was. Betrokkene zou een relatie hebben met een andere dame, doch het is ons niet bekend om wie het gaat en of die persoon hier in België verblijft. Ook betrokkenes gezinssituatie noopt dus niet tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij betreffende het privéleven van de verzoekende partij een belangenafweging heeft gemaakt, die aldus uit de motieven van de bestreden beslissing zelf blijkt. Door

enkel te wijzen op elementen die de verwerende partij niet bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en te beweren dat zij de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd om haar leven in België op te bouwen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde belangenafweging niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM of in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven herhaalt de Raad dat de thans bestreden beslissing enkel een einde stelt aan het verblijf van de verzoekende partij maar dat haar niet werd bevolen om het grondgebied te verlaten.

In het kader van haar privéleven, kan de verzoekende partij, gelet op wat voorafgaat, niet gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij bepaalde – haar gekende – elementen niet heeft opgenomen in een proportionaliteitstoets en dat er geen afweging is gemaakt tussen haar belangen en de algemene belangen van de staat.

3.2.8. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet.

3.2.9. Met het betoog dat zij als ouder van een minderjarige Belg recht heeft op gezinsleven, dat de wettelijke verankering hiervan, zijnde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *in se* een recht van bescherming van het gezins- en familieleven en aldus een vertaling van artikel 8 van het EVRM betreft, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing het – nog steeds – bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar dochter in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Zij toont met haar betoog dan ook niet aan dat de bestreden beslissing artikel 40ter van de Vreemdelingenwet schendt.

De Raad herhaalt dat, indien de verzoekende partij meent dat zij alsnog de nodige bewijzen kan voorleggen van het zich voegen bij haar minderjarige dochter in België en dat zij voldoet aan de overige voorwaarden, het haar vrijstaat opnieuw een aanvraag in te dienen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.2.10. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.11. Daar waar de verzoekende partij wijst op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij zich alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen.

In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat het belang van het kind altijd de eerste overweging moet zijn, merkt de Raad op dat uit het voorgaande blijkt dat het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarige dochter I. niet bleek op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad ziet dan ook niet in, minstens licht de verzoekende partij niet toe, welke overwegingen de verwerende partij nog diende te maken aangaande het hoger belang van het kind.

3.2.12. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftientwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER